

[Kyed.]

har Ferie. Vi ser det ude i Provinsen, og jeg glæder mig ofte over det om Sommeren, at se den Strøm af Hundreder og atter Hundreder, ja, Tusinder, kan man godt sige, der cykler ud til Nordfyns Kyst for dèr at hente Sundhed ikke alene for Forældrene, men ogsaa for Børnene. Man ser, hvordan Fatter kommer halsende til Byen om Morgenen, hvad enten han nu skal paa Kontor eller paa Værksted, og hvordan han tager de to Miles Tur tilbage igen. Man bor i en lille Hytte derude, og det, Folk vil, er ikke alene at bo i frisk Luft ved Stranden, men de vil ogsaa se Havet.

Jeg er tilbøjelig til at tro, at en passende Bestemmelse vil kunne findes, hvorved man vil kunne forene disse Beboelser om Sommeren med Retten til fri Færdsel paa Stranden uden at behøve at rykke denne Beboelse saa langt tilbage, som her er foreslaaet; for skal den rykkes saa langt tilbage, vil det sige, at den i de allerfleste Tilfælde skal ind paa dyrket Areal. Jeg indrømmer, at disse Strandenes Kolonihuse er ikke nogen landskabelig Skønhed. Men man maa spørge: vil det blive mere landskabeligt smukt, hvis Bebyggelsen rykkes hundrede Meter længere ind i Landet? Det tror jeg ikke. Jeg henstiller derfor til den højtærede Statsminister, om vi ikke kunde tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse ud fra de Synspunkter, jeg her har gjort gældende.

Jeg tror, at den højtærede Statsminister vil komme til det Resultat, at Menneskets Tilstedeværelse nu engang nødvendiggør Angreb paa den jomfruelige Natur. Men dermed er, som jeg fremhævede før, ikke sagt, at man ikke kan opnaa en passende Afgrænsning for denne Kolonibebyggelse, faa fredet store Omraader for Lejrlivet og store Omraader, hvor der ikke maa finde Bebyggelse Sted af Hensyn til saavel Lejrlivet som af Hensyn til Naturens Skønhed. Jeg tror, man i mange Tilfælde kan opnaa — og det er noget, som ogsaa har fundet Sted i stort Omfang — Fredning af saadanne Steder ved mindelig Overenskomst med Ejerne. I andre Tilfælde kommer man, som jeg nævnte et Eksempel paa før, til at yde Erstatning, da netop adskillige af de Arealer, der her kan blive Tale om, i mange Tilfælde er indkøbt af de paagældende og betalt med en i Forhold til Køberens økonomiske Evne betydelig Købesum.

De Betragtninger, jeg her har tilladt mig at gøre gældende med Hensyn til

Strandbyggelinien, gælder ogsaa Byggelinien langs med Skovene, der jo drages i 300 Meters Afstand fra Skoven. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det ligesom for Strandens Vedkommende særlig er Synspunkter med Hensyn til Nordsjælland, der har været afgørende for de Betragtninger, der ligger til Grund for Forslaget. Der er ingen Tvivl om, at der Landet over i mange Tilfælde vil kunne opnaas frivillig Overenskomst med Ejerne om Belægning af store Arealer med Servitut mod Bebyggelse. Andre Steder, hvor der er særlig smukke og værdifulde Arealer, og hvor der ikke kan opnaas en saadan Overenskomst, maa Fredning finde Sted, og i saa Tilfælde træder jo Erstatningsspørgsmaalet frem.

I denne Forbindelse vil jeg gerne sige, at jeg anerkender den Bestemmelse, der er kommet ind i § 17, hvorefter der kan paalægges ikke-bidragsspligtige Kommuner at udrede en Del af Erstatningen i de Tilfælde, hvor de paagældende Kommuners Beboere har overvejende Fordel af Fredningen.

Af Bemærkningerne til § 25 fremgaar det, at Paragraffen særlig tilsigter at bevare det samlede Indtryk af de større Skove og Skovbryn. Det vilde være udmærket mange Steder, men det tror jeg ikke, en generel Bestemmelse om Forbud mod Bebyggelse inden for 300 m er i Stand til at medføre. Kører man Landet igennem, faar man ikke den Opfattelse, at man faar et større Skønhedsindtryk af Skovene, fordi Bygningerne ligger 300 m borte fra Skovbrynet fremfor at ligge nærmere derved. Det, det kommer an paa, er, om de Bygninger, der opføres, harmonerer med Egnen og harmonerer med de Skovomgivelser, der findes, og med Hensyn herpaa er der ogsaa i Lovforslaget taget Sigte paa at faa indført en vis Arkitektcensur paa Bygninger i Skovegne. Det mener jeg er i højeste Grad berettiget, og det skal vi tage under Overvejelse med største Velvilje. Jeg tror imidlertid, at man vil opnaa det smukkeste Indtryk ved alle de Steder, hvor der er meget smukke Skovpartier, at faa gennemført — og de allerfleste Steder kan det, som jeg nævnte før, lade sig gøre frivilligt — en Servitutbelægning mod Bebyggelse paa store Arealer.

Bestemmelsen i § 30 om Forbud mod Friluftsklæden er jeg en ivrig Tilhænger af, og det var ogsaa noget af det, vi blev enige om i Udvalget i 1926. Men jeg vil tillade mig i denne Forbindelse at henstille til den højtærede Statsminister, om ikke det var rimeligt, at der blev foretaget en Undersøgelse af, hvorledes det ligger med Kon-